

[Aksel Larsen.]

anden sum af erhvervsfonden. Det er en mangel ved loven, og måske kan man også nok sige, at det havde været, skal vi sige taktisk klogt af den højtærede minister at gå til finansudvalget og sige: jeg kunne tænke mig sådan og sådan, hvad mener finansudvalget om det — så havde ministeren haft dækning. Det havde sikkert været klogt i dette tilfælde og i adskillige andre tilfælde, hvor det ikke drejer sig om den højtærede handelsminister; vi har jo forskellige love, som giver ministrene dispositionsret.

Nu har jeg den opfattelse, at folketinget meget vel kan fraskrive sig sin bevillingsret til ministre, når det drejer sig om mindre og let overskuelige sager og ikke om store beløb, men jeg mener ikke, at folketinget kan fraskrive sig sin bevillingsret, når det drejer sig om betydelige sager eller betydelige beløb.

Jeg tillader mig her at minde ikke mindst den ærede ordfører for forespørgerne og hans meningsfæller om, at da vi i foråret behandlede loven om støtte til landbruget, hvorefter landbrugsministeren fik bemyndigelse til årlig at anvende indtil 75 mill. kr. af statskassen til fremme af afsætning af landbrugsvarer, hævdede jeg, at det var ganske urimeligt at give en sådan bemyndigelse til en minister; man måtte da i det mindste nedsætte et folketingsudvalg, som ministeren skulle rådføre sig med, før han bevilgede konkret. Jeg fik ingen tilslutning. Alle sagde: det er aldeles ikke nødvendigt, og det er ganske urimeligt, nej, ministeren skal have lov at disponere over de 75 mill. kr., som han vil. Ikke blot regeringspartierne, men også de partier, der nu står bag forespørgslen og råber op om ansvar, var af den mening, da det drejede sig om de 75 mill. kr., at det kan man overlade til en enkelt minister at afgøre, han skal ikke spørge hverken folketinget eller folketingsudvalget. Da var der ingen, der interesserede sig for ansvar, heller ikke det ærede medlem hr. Weikop. Jeg stillede forslag om, at der skulle nedsættes et sådant folketingsudvalg, men man stemte det ned, man ville ikke have det.

Ja, hvad skete der derefter? Der skete det, at landbrugsministeren efter anmod-

ning fra visse landbrugsledere, der havde ansvaret i Landbrugets Afsætningsråd, bevilgede 22 mill. kr. af de 75 mill. kr. til at betale gamle regninger med. Det var dels afgifter, som visse eksportorganisationer ikke havde indbetalt til Landbrugets Afsætningsråd, skønt de egentlig havde forpligtet sig til det, dels var det penge, der skulle bruges til at tilbagebetale, hvad loyale eksportorganisationer havde indbetalt til Afsætningsrådet. Det var gamle regninger, til trods for at den lov, vi vedtog i foråret, formentlig måtte være beregnet på at støtte landbrugets fremtidige afsætning og ikke på at betale regninger for noget, der muligvis var gjort i en eller anden fjern fortid for at hjælpe på afsætningen.

Jeg erkender, at når man kan lave den forespørgselsdebat, man her laver, føler jeg meget stor trang til at starte en forespørgselsdebat om landbrugsministerens bevilling af 22 mill. kr. til at betale gamle regninger. Så kan vi måske få diskuteret reelt forholdet mellem den bevildende og den udøvende myndighed, folketinget og ministeren, og om, hvorvidt det ikke ville være klogt såvel i loven om erhvervsfonden som i loven om afsætningsfremmende foranstaltninger for landbruget at få indført noget om, at ministeren skal søge parlamentarisk dækning for bevillingerne.

Hvis det forespørgende parti ikke skulle være enig med mig i dette, har det torpederet hele grundlaget for sit eget angreb på den disposition, der er truffet.

Det er højst muligt og vel endda sandsynligt, at den nuværende højtærede handelsminister, som ikke er så gammel i tjenesten, ikke har været med i forarbejderne, men har sat sit navn under det dokument, hvorpå bevillingerne er opført — nu vel, enten han har det reelle eller det formelle ansvar, og uanset at ministeren, efter at han er blevet minister, i modstrid med hans optræden, da han kun var folketingsmedlem, har givet sig til på fuldkommen usagligt grundlag i pressen at skælde mig ud, vil jeg sige, at det er fuldkommen rimeligt, at handelsministeren, uanset hvad han hedder, og hvornår han er trådt til, har bevilget disse penge af erhvervsfonden. Jeg kan ikke se, at nogen instans er nærmere til at betale udgifterne ved den eksport-